

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie

Strona pozwana: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Interwenient: LTO Nederland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — College van Beroep voor het bedrijfsleven — Wykładnia art. 4, 8 ust. 2 i 3 oraz art. 23 dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, str. 1) — Wykładnia art. 16 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123, str. 1) — Uprzednie zezwolenie na wprowadzenie do obrotu — Upięty terminu na transpozycję — Zastosowanie przez sąd krajowy — Zezwolenie na wprowadzenie do obrotu produktów znajdujących się już w obrocie dwa lata po notyfikacji dyrektywy — Przegląd produktów

Sentencja

- 1) Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ma takie samo znaczenie jak art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin.
- 2) Artykuł 8 ust. 2 dyrektywy 91/414 nie ustanawia zasady „stand-still”. Jednakże art. 10 akapit drugi WE oraz art. 249 akapit trzeci WE, jak również dyrektywa 91/414 wymagają, by w okresie przejściowym, o którym mowa w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy państwa członkowskie powstrzymały się od podejmowania wszelkich działań, które mogłyby poważnie utrudnić osiągnięcie rezultatów przewidzianych w tej dyrektywie. Dokładniej, państwa członkowskie nie mogą dokonywać w okresie przejściowym zmian w obowiązujących uregulowaniach w sposób, który zezwalałby im na dopuszczenie środka ochrony roślin, który wchodzi w zakres stosowania tego przepisu, nie uwzględniając należyte skutków, jakie środek ten wywiera czy to na zdrowie ludzi i zwierząt, czy na środowisko. Ponadto decyzja o dopuszczeniu może być wydana wyłącznie w oparciu o dokumentację obejmującą informacje niezbędne w celu możliwości dokonania faktycznej oceny tych skutków.
- 3) Artykuł 8 ust. 2 dyrektywy 91/414 należy interpretować w ten sposób, że gdy państwo członkowskie zezwala na wprowadzenie do obrotu na swoim terytorium środków ochrony roślin zawierających substancje czynne niewymienione w załączniku I do tej dyrektywy, a znajdujące się w obrocie dwa lata po notyfikacji dyrektywy, nie musi stosować się do przepisów art. 4 lub art. 8 ust. 3 tej dyrektywy.
- 4) Do sądu krajowego należy ocena, czy badanie wprowadzone przy okazji zastosowania art. 16aa Bestrijdingsmiddelenwet z 1962 r.

(ustawy z 1962 r. o pestycydach), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 lutego 2003 r., odpowiada wszystkim cechom przeglądu w rozumieniu art. 8 ust. 3 dyrektywy 91/414, a w szczególności tym, które zostały wymienione w pkt 53 i 54 niniejszego wyroku.

- 5) Artykuł 8 ust. 3 dyrektywy 91/414 należy interpretować w ten sposób, że zawiera on wyłącznie postanowienia dotyczące dostarczania danych przed przeglądem.

(¹) Dz.U. C 143 z 11.06.2005

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 września 2006 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu
Księstwu Luksemburga**

(Sprawa C-193/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Dyrektywa 98/5/WE — Stałe wykonywanie zawodu adwokata w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym uzyskano uprawnienia — Uprzednia kontrola znajomości języków używanych w przyjmującym państwie członkowskim — Zakaz prowadzenia działalności w zakresie udostępniania adresu siedziby spółki — Obowiązek corocznego przedstawiania zaświadczenia o rejestracji we właściwych organach państwa członkowskiego pochodzenia)

(2006/C 281/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Maidani i A. Bordes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: S. Schreiner, pełnomocnik, i L. Dupong, adwokat)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2, 3 i 5 dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 77, str. 36) — Kontrola znajomości języków — Zakaz wykonywania działalności w zakresie udostępniania adresu spółki — Obowiązek corocznego przedstawiania zaświadczenia z państwa członkowskiego pochodzenia

Sentencja

- 1) Uzależniając rejestrację we właściwych organach krajowych adwokatów wspólnotowych zamierzających praktykować w Luksemburgu z użyciem tytułu zawodowego uzyskanego w kraju pochodzenia od uprzedniej kontroli znajomości przez nich języków, zakazując tym adwokatom prowadzenia działalności w zakresie udostępniania adresu siedziby spółki oraz zobowiązując ich do corocznego przedstawiania zaświadczenia o rejestracji we właściwych organach państwa członkowskiego pochodzenia, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 155 z 25.06.2005

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 września 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria di primo grado di Rento — Włochy) — Stradasfalti Srl przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Trento

(Sprawa C-228/05) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 7 oraz art. 29 — Prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT)

(2006/C 281/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria di primo grado di Trento

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stradasfalti Srl

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Ufficio di Trento

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione tributaria di primo grado di Trento — Wykładnia art. 17 ust. 7 oraz art. 29 dyrektywy 77/388/EWG: Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1) — Prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT — Przepis krajowy ograniczający prawo do odliczenia bez konsultacji z komitetem przewidzianym w art. 29 dyrektywy

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 7 zdanie pierwsze szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, zobowiązuje państwa członkowskie, w celu zachowania określonego w art. 29 tej dyrektywy wymogu proceduralnego, do powiadomienia komitetu doradczego ds. podatku od wartości dodanej ustanowionego w tym artykule o zamiarze przyjęcia przepisu krajowego stanowiącego odstępstwo od ogólnego systemu odliczeń podatku od wartości dodanej oraz do dostarczenia komitetowi wyczerpujących informacji, tak by mógł on dokonać analizy tego przepisu z pełną znajomością stanu rzeczy.
- 2) Artykuł 17 ust. 7 zdanie pierwsze szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na wyłączenie niektórych towarów z systemu odliczeń podatku od wartości dodanej bez uprzedniej konsultacji z komitetem doradczym ds. podatku od wartości dodanej ustanowionym w art. 29 tej dyrektywy. Przepis ten nie zezwala również państwu członkowskiemu na przyjmowanie przepisów, określających wyłączenie niektórych towarów z systemu odliczeń tego podatku, które nie przewidują ograniczenia ich obowiązywania w czasie lub które należą do przepisów dostosowawczych o charakterze strukturalnym, mających na celu obniżenie deficytu budżetowego i umożliwienie spłaty długu publicznego państwa.
- 3) Jeśli wyłączenie z systemu odliczeń zostało ustanowione niezgodnie z art. 17 ust. 7 szóstej dyrektywy 77/388 krajowe organy podatkowe nie mogą powoływać się wobec podatnika na przepis o charakterze odstępstwa od prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej, które to prawo zostało ustanowione w art. 17 ust. 1 tej dyrektywy. Podatnik, wobec którego zastosowano ten przepis, powinien mieć możliwość ponownego obliczenia należnego podatku od wartości dodanej, stosownie do postanowień art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy 77/388 w zakresie, w jakim towary lub usługi zostały wykorzystane na potrzeby czynności opodatkowanych.

(¹) Dz.U. C 193 z 6.8.2005.